

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΣΤΗΝ ΚΟΜΟΤΙΝΗ

Στην Κομοτινή, μέσα στην αίθουσα του φαγητού του ξενοδοχείου ή «Ακρόπολις» του κύρ-Σπύρου του Μολλά, όπου δίδεται ο καλύτερος καφές της Θράκης, ήρθαν οι πελάτες κουρασμένοι από το συνέδριο.

Ο Άγιος Πέτρος!

Πολιτευόμενοι του τόπου, κομματάρχαι και άρχαι.

Ο κύρ-Σπύρος, σύσταινε τὰ φαγητά του.

— Φάγε αυτό, όπου σου λέω εγώ! Έχω και γαρίδες.

Η γαρίδες, αν και άφθονες, είνε φαγητόν πολυτελείας στην Κομοτινή. Έβδομήντα, τες πρώτες ήμέρες ή δκά. Έπειτα, θά πέσουν. Θά πέσουν σαν άξιες χρεωκοπήσαντος όργανισμού. Θά πέσουν στις είκοσιτέσσερες δραχμές. Φρέσκες όμως και ζωντανές, τόσο, πού κάνουν τὰ κορίτσια νά φοβούνται και νά τις άγγίζουν.

Μέσα στην αίθουσα γινότανε ή κριτική για τόν άρχηγό του «Έθνικού Ένωτικού Κόμματος» κ. Κανελλόπουλο, πού μίλησε στην Κομοτινή για τὰ καπνά.

Δέν ήξερε τó ζήτημα καλά, κ' έπεσε λίγο έξω. Μερικοί του έπετέθησαν. Ο κ. Λάμπρου, διευθυντής της «προστασίας

των καπνών» στην Καβάλλα, του εξήγησεν από του θήματος, τó ζήτημα και τόν κατετόπισε.

— Έχετε δίκιο, του έπαιε γιατί... δέν γνωρίζετε τó ζήτημα.

— Καλά, άπάντησε ό κ. Κανελλόπουλος.

Και τó άπόγευμα έπρόσθεσε:

— Έγώ δέν ήρθα εδώ στη Θράκη για νά σας ιδώ και νά με ιδήτε. Ηλθα νά σας γνωρίσω και νά μελετήσω τὰ ζητήματά σας. Νά τὰ μάθω, για νά τὰ κάμω και δικά μου.

Ο κ. Μπακάλμπασης, έπαιε, στο πρόγευμα πού παρετέθη:

— Ο Καπνός, τότε μόνον θά λάβη την έμπρέπουσαν θέσιν, στην όλην κρατικήν και κοινωνικήν οικονομία της χώρας, όταν πρωτεύουσαν γνώμην επ' αυτού έχουν εκείνοι, ότινεις μετ' αυτού συνέδεσαν την τύχη των.

— Τώρα ποίοι έχουν; τόν ρώτησαν.

— Κάθε άλλος, παρά εκείνοι πού συνέδεσαν με αυτόν, τή τύχη των.

Και ό τέως βουλευτής της Θράκης και οικονομολόγος κ. Ευελπίδης, ό καλώς γνωρίζων τὰ άγροτικά του τόπου μας ζητήματα, φέρνει ένα παράδειγμα, περι τού πώς κρίνονται τὰ γεωργικά ζητήματα στην Ελλάδα και από ποίους.

Μιά φορά, τόν έπεσκέφθη, λέει, στο γραφείο του, ένας έπιφανής κύριος, και εκ των στυλοβατών νεαρού κόμματος, Μαραγκόπουλος όνομαζόμενος, ό όποιος ήθελε, σώ-

— Έσύ ; Άδύνατον νά μής εδώ !

νει και καλά, νά του είπη τις γνώμες του, περι τού πώς θά λυθη και τó σταφιδικό ζήτημα της Πελοποννήσου.

— Πώς ; ρώτησε.

— Νά! νά υποχρεωθούν οι σταφιδικοί πληθυσμοί άμέσως, νά εκριζώσουν τας σταφίδαμπέλους των και νά σπείρουν... τσάι!

— Άμέσως;

— Άμέσως. Δέν πρέπει νά χάνωμεν καιρό!

— Και αν δέν επιτύχη ή τειοκαλλιέργεια; ρώτησεν ό κ. Ευελπίδης, τί θά γίνουν οι σταφιδοπαραγωγοί ; Δέν θά ήτανε καλύτερον νά δοκιμάσουμε πρώτα την καλλιέργεια του τειού, και αν επιτυγχάνη, νά τó εισαγάγωμεν σιγά-σιγά;

— Όχι, όχι άμέσως. Ξέρω εγώ τó ζήτημα καλά.

— Και πώς τó ξέρετε ;

— Έχω γράψει ένα σύγγραμμα... σουηδιστί περι τού σταφιδικού ζήτηματος της Πελοποννήσου!...

— Υπάρχει και στη Σουηδία Πελοπόν-

νησος, ή όποία έχει και σταφιδικά ζητήματα ;

— Όχι, άδερφέ, για τή δική μας Πελοπόννησο γράφω.

— Τότε γιατί σουηδιστί ;

* * *

— Νά, έπαιε τότε ό κ. Μπακάλμπασης, νά ποίοι άναλαμβάνουν στην Ελλάδα την πρωτοβουλία της έπιλύσεως των άγροτικών του τόπου ζητημάτων: Έκείνοι πού δέν τὰ ζήσανε ποτέ!..

— Και όμως έχουν θγάλει και σοφά βιβλία.

— Με τὰ βιβλία δέν λύοντα ζητήματα και πρό παντός, με τὰ σοφά βιβλία.

Τότε ένας κύριος με έξυπνη φάτσα και γυαλιά πού έτρωγε σ' ένα διπλανό τραπέζι, μου φαίνεται πώς ήταν δημοσίος υπάλληλος, του έπαιε:

— Τί λέτε, κύριε Ευελπίδη. Τὰ σοφά βιβλία δέν λύουν τὰ ζητήματα;... Με τὰ σοφά βιβλία και τόν Παράδεισο άκόμα, μπορεί ν' άνοίξη κανείς διάπλατα νά μπη και νά καλοκαθήση και όχι μοναχά νά έπιλύση τὰ ζητήματα...

— Και άρχισε νά διηγήται μιá ιστορία:

— Κάποτε πέθανε ένας διάσημος άμαρτωλός, αλλά σπουδαίος συγγραφέας. Σαν έφθισε στον άλλον κόσμο, φορτωμένος τὰ βιβλία του, μιá και δυό τράβηξε κατά τόν Παράδεισο. Η πόρτα ήτανε κλεισμένη.

— Μπούμ-πούμ! Μπούμ-πούμ! Άγιο Πέτρε, άνοιξε...

Άνοίγει ό Άγιος Πέτρος τή θυρίδα και τόν βλέπει. Κυττάει και τὰ δευτέρια του:

— Άδύνατον του λέει, νά μής, στον Παράδεισο έσύ. Έχεις κάμει τόσες άμαρτίες, πού και ή Κόλασις δέν σε χωρεί.

— Άμάν, Άγιο Πέτρε! Έμένα διώχνεις, έναν άνθρωπο σοφό ;..

— Τίποτα, τίποτα, τίποτα!... Σύ δέν χωρείς εδώ μέσα.

— Μωρέ, εγώ, Άγιο Πέτρε μου, πού έγραφα και τόσα σοφά βιβλία ;... Έγώ πού φώτισα τόν κόσμο, για διάφορα ζητήματα. Για πάρε νά διαβάσης και νά ιδής...

Παίρνει ό Άγιος Πέτρος, βάζει τὰ γυαλιά του, τὰ φυλλομετράει.

— Σοφά, βιβλία, τζάνουμ, έπαιε.

Κ' έπειτα, άφου λιγάκι σκέφθηκε:

— Άίντε, άφου είνε έτσι, έλα. Πέρνα μέσα στον Παράδεισο, του έπαιε.

Σε λίγο καταφθάνει κ' ένας άλλος τρέχοντας και άγκομαχώντας.

— Ντουπ-ντούπ !

Πάλι άνοίγει τó πορτάκι.

— Τί θες έσύ, εδώ.

— Νά μπώ και γώ μέσα στον Παράδεισο, άπαντάει.

— Έσύ! Με τόσες άμαρτίες, όπου έχεις!... Αυτό είνε άδύνατον.

— Και πώς ό άλλος μής, πού είχε και πιό πολλές άμαρτίες από μένα ;

— Ά, ό άλλος! Μά μην κυττάς αυτόν. Αυτός μής, γιατί έγραψε τόσα σοφά βιβλία!...

— Καλά, έπαιε ό άμαρτωλός, αυτός τὰ έγραψε και μής, μά κ' εγώ όπου τὰ... διάβασα!

* * *

Άπάνω στην κουβέντα, νά και τó φαγητό! Μπαρμπούνια, ψάρια σκάρας, γαρίδες, σουτζουκάκια, κολοκυθάκια γεμιστά.

Και ή συζήτησις σταμάτησε. Σώπασαν ή γλώσσες κι' άρχισαν νά εργάζονται οι δύντες...

— Μωρέ, άμάν, Άγιο Πέτρε, τόσα σοφά βιβλία έγραψα!

— Καλά ! Μά κ' εγώ πού τὰ διάβασα ;

Κύριος έπιφανής εκ των στυλοβατών του νεαρού κόμματος.

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ,